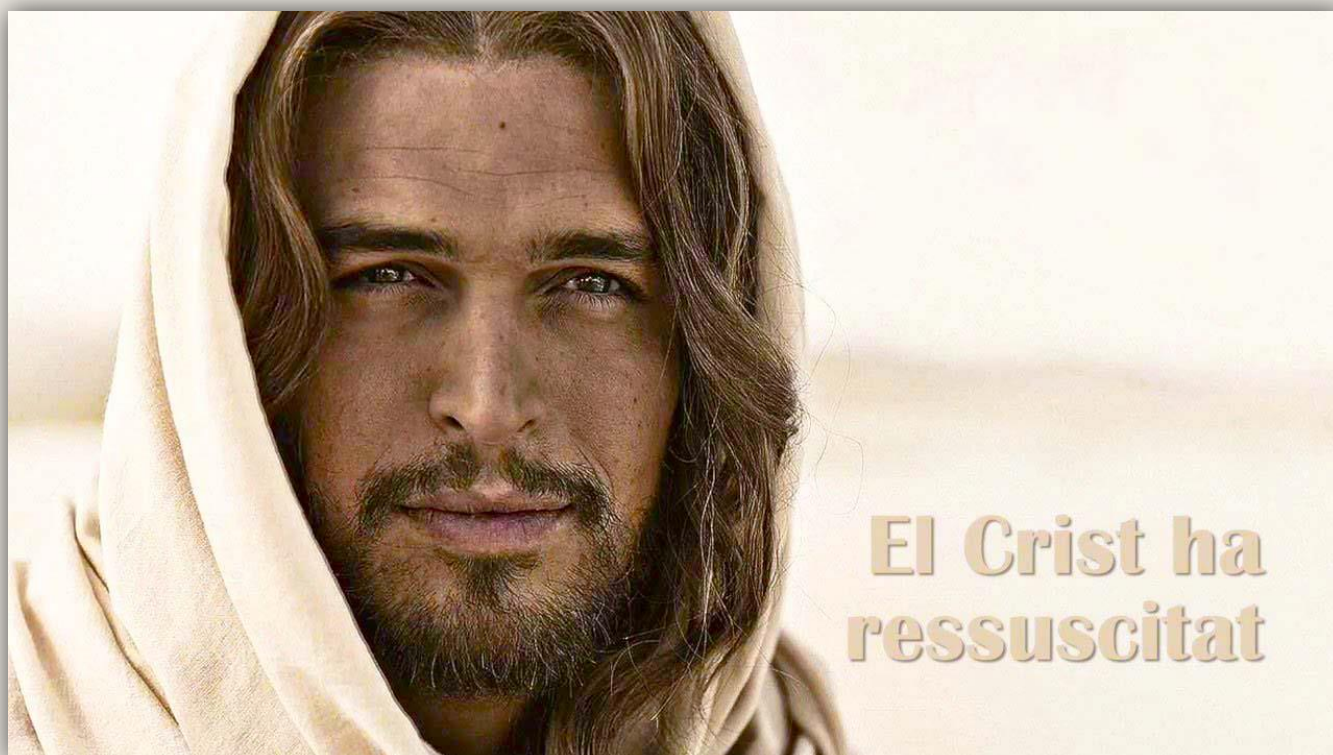

BONA PASQUA: CRIST HA RESSUSCITAT

Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat

Crist ha ressuscitat! Pau a vosaltres! Se celebra avui el gran misteri, fonament de la fe i de l'esperança cristiana: Jesús de Nazaret, el Crucificat, ha ressuscitat d'entre els morts al tercer dia, com deien les Escriptures. L'anunci donat pels àngels, a punta de dia del primer dia després del dissabte, a

Maria Magdalena i a les dones que van anar al sepulcre, l'escoltem avui amb emoció renovada: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6).

No és difícil imaginar quins serien, en aquell moment, els sentiments d'aquestes dones: sentiments de tristesa i descoratjament per la mort del seu Senyor, sentiments d'incredulitat i estupor davant un fet massa sorprenent per a ser cert. Tanmateix, la tomba estava oberta i buida: ja no hi havia el cos. Pere i Joan, avisats per les dones, van córrer al sepulcre i van verificar que elles tenien raó. La fe dels Apòstols en Jesús, el Messies esperat, havia sofert una dura prova per l'escàndol de la creu. Durant la seva detenció, condemna i mort s'havien dispersat, i ara es trobaven junts, perplexos i desorientats. Però el mateix Ressuscitat es va fer present davant la seva set incrèdula de certes. No va ser un somni, ni una il·lusió o imaginació subjectiva, aquella trobada; va ser una experiència veritable, encara que

inesperada, i justament per això particularment commovedora. «Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: “Pau a vosaltres”» (Jn 20,19).

Davant aquelles paraules es va revifar la fe gairebé apagada en els seus ànims. Els Apòstols ho van explicar a Tomàs, que no hi era, en aquella primera trobada extraordinària: «Sí, el Senyor ha complert tot el que havia anunciat; ha ressuscitat realment i nosaltres l’hem vist i tocat!» Tomàs, tanmateix, va restar dubtós i perplex. Quan, vuit dies més tard, Jesús va venir per segona vegada al Cenacle, li va dir: «Porta el dit aquí i mira’m les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.» La resposta de l’apòstol és una commovedora professió de fe: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20,27-28).

«Senyor meu i Déu meu!» Renovem també nosaltres la professió de fe de Tomàs. Com a felicitació pasqual, aquest any he elegit justament les seves paraules, perquè la humanitat actual espera dels cristians un testimoni renovat de la resurrecció de Crist; necessita trobar-lo i poder-lo conèixer com a veritable Déu i Home. Si en aquest Apòstol podem trobar els dubtes i les incerteses de molts cristians d’avui, les pors i les desil·lusions d’innombrables contemporanis nostres, amb ell podem redescobrir també amb convicció renovada la fe en Crist mort i ressuscitat per nosaltres. Aquesta fe, transmesa al llarg dels segles pels successors dels Apòstols, continua, perquè el Senyor ressuscitat ja no mor més. Ell viu en l’Església i la guia fermament cap al compliment del seu disseny etern de salvació.

Cada un de nosaltres pot ser temptat per la incredulitat de Tomàs. El dolor, el mal, les injustícies, la mort, especialment quan afecten els innocents —per exemple, els nens víctimes de la guerra i del terrorisme, de les malalties i de la gana—, no sotmeten potser la nostra fe a una dura prova? No obstant això, just en aquests casos, la incredulitat de Tomàs ens resulta paradoxalment útil i preciosa, perquè ens ajuda a purificar tota concepció falsa de Déu i ens porta a descobrir el seu rostre autèntic: el rostre d’un Déu que, en Crist, ha carregat amb les nafres de la humanitat ferida. Tomàs ha rebut del Senyor, i, per torna, ha transmès a l’Església el do d’una fe provada per la passió i mort de Jesús, i confirmada per la trobada amb ell ressuscitat. Una fe que estava gairebé morta i ha nascut gràcies al contacte amb les nafres de Crist, amb les ferides que el Ressuscitat no ha amagat, sinó que ha mostrat i continua indicant-nos en les penes i els sofriments de cada ésser humà.

«Amb les seves ferides, us curava» (1Pe 2,24), aquest és l’anunci que Pere va adreçar als primers convertits. Aquelles nafres, que en un primer moment van ser un obstacle a la fe per a Tomàs, perquè eren signes de l’aparent fracàs de Jesús; aquelles mateixes nafres s’han convertit, en la trobada amb el Ressuscitat, en proves d’un amor victoriós. Aquestes nafres que Crist ha contret per amor nostre ens ajuden a entendre qui és Déu i a repetir també: «Senyor meu i Déu meu.» Només un Déu que ens estima fins a carregar damunt seu les nostres ferides i el nostre dolor, sobretot el dolor innocent, és digne de fe.

Estimats germans i germanes: a través de les nafres de Crist ressuscitat podem veure amb ulls d’esperança aquests mals que afligeixen la humanitat. En efecte, ressuscitant, el Senyor no ha tret el sofriment i el mal del món, però els ha vençut d’arrel amb la superabundància de la seva gràcia. A la prepotència del mal ha oposat l’omnipotència del seu amor. Com a via per a la pau i l’alegria ens ha deixat l’amor que no tem la mort. «Que us estimeu els uns als altres» —va dir als Apòstols abans de morir— «tal com jo us he estimat» (Jn 13,34).

Germans i germanes en la fe que m’ escolteu des d’arreu de la terra! Crist ressuscitat és viu entre nosaltres, ell és l’esperança d’un futur millor. Mentre diem amb Tomàs: «Senyor meu i Déu meu!», ressona en el nostre cor la paraula dolça però comprometedora del Senyor: «Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s’estarà on jo m’estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus» (Jn 12,26). I també nosaltres, units a ell, disposats a donar la vida pels nostres germans (cf. 1Jn 3,16), ens convertim en apòstols de pau, missatgers d’una alegria que no tem el dolor, l’alegria de la Resurrecció. Que Maria, Mare de Crist ressuscitat, ens obtingui aquest do pasqual. Feliç Pasqua a tothom!

(Mn. Manel Mercadé)

Jesucrist, Fill de Déu

Jesucrist és el centre de la moral cristiana. La seva persona, la seva vida, els seus ensenyaments, la seva mort, són un misteri en la història dels éssers humans. Per a la fe cristiana, Jesús és el Fill de Déu. Ser fill de Déu significa una relació amb el Pare total i única, una comunió indissoluble, obra de l' Esperit Sant.

Tot el que fa Jesús i diu, té referència amb el Déu vivent. A Déu ningú no l'ha vist mai; Jesucrist, és qui el coneix, l'estima, se li lliura i ens el revela (Jn 1,18). Jesucrist ens fa sabedors que Déu estima tots els homes per igual. De fet, Jesús mai parla de Déu com d'algú que resta en el cel o allunyat dels homes, sinó que és proper, present, ens coneix i ens estima. Ell és Amor i Vida. Respecte aquest punt, s'arrela amb força l'antropologia cristiana i troba el seu fonament la moral evangèlica. En aquest sentit, són molts els estudis que tracten el missatge ètic de Jesús. Un dels temes més destacats és el Regne de Déu, molt present en el Nou Testament.

Així doncs, la comunió amb el Pare, fa de Jesús un Home Nou. Enmig del dolor, li va ser fidel i honest i es va lliurar a Ell per amor. Ell va viure la seva mort com la manifestació plena de la seva donació (Lc, 23, 44-46). Aquesta unió amb el Pare i amb tots els homes el fa passar de la mort a la vida, del món terrenal a la plenitud eterna amb el Pare en l' Esperit Sant (Jn 13,).

Jesucrist, Fill de Déu, mort i ressuscitat, es el Salvador de la humanitat.

Montserrat Berenguer

FESTA EN HONOR A LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT:

27 d'abril: En honor a la Patrona, l'Església Parroquial romandrà oberta de 7:00 fins a les 21:00. Les celebracions seran a les 8:00 i 20:00.

28 d'abril: Missa pels difunts de la parròquia a les 20:00

29 d'abril: Missa de Festa Major a les 12:00

EL RACÓ DELS MES MENUTS

PREGAR AMB LA BOCA

"El que contamina al home no és allò que entra a la boca, sinó allò que en surt" Mt 15,11

Als nens/es els podem anar ensenyant, poc a poc a prendre consciència de tot el que podem dir a Déu amb els llavis: la lloança, l'acció de gràcies, el perdó, la petició....

Cal aprendre a no fer mal als altres amb les paraules, cal prendre consciència de les vegades que ferim als que tenim a prop amb el nostre llenguatge.

La nostra tasca també ha de ser ajudar als nens/es a interioritzar les bones paraules: amb un Gràcies, Perdó, Bon dia, Si us plau, Ho sento....com una forma real d'acostar-nos més a Déu ; aquí els adults directament som exemple pels més menuts , pensem que aprenen del que veuen, viuen i escolten.

També podem començar la pregària a casa i a la parròquia amb un pàrenostre, lent, viscut i explicat en cada una de les seves paraules i que després expressarem amb forma de pregària, un cant de joia, amb tots els nostres sentits: la mirada, l'escolta, les mans i la boca i que compartirem amb la família i la comunitat parroquial.

CONFERÈNCIA IREL

12 d'abril del 2018 / 19:00 h.

EL COS EN L'ÉSSER HUMÀ
CICLE DE CONFERÈNCIES
2017/2018

"... i la paraula es va fer carn"

a càrrec de

Mar Pérez
Doctora en Bíblia

12 d'abril de 2018
19.30 h

Aula Magna IEI

Plaça de la Catedral, s/n
LLEIDA

ENTRADA LLIURE

Textos: Mn. Manel Mercadé
Muntatge: Paula Ullier Bellmunt
Imprimeix: Parròquia Mare de Deu de Montserrat.